За вивіркою золотою
Я біг вершинами смерік,
Провалювавсь у темну хвою,
Як у вогонь, що серце пік.

Я обдирався об ялиці,
Та знову біг через груні,
Мов краплі чорної живиці,
Кров запікалась на мені.

Я біг, і падав з високості,
І піднімався нашвидку,
Не відав, чи ламались кості,
Чи хмиз тріщав у темнику.

Чого вона тікала в пущу
Від мене, ніби від хортів,
Таж я ту білку проклятущу
Лишень погладити хотів!